

Dániel pedig áldotta érte a menny Istenét. ²⁰Ezt mondta Dániel: Legyen áldott Isten neve örökkön-örökké; övé a bölcsesség és a hatalom! ²¹Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. Ő ad bölcsességet a bölcseknek és tudományt a nagy tudósoknak. ²²Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság.

Kedves Testvéreim!

Angyalok, pásztorok, Mária és kis Jézus. A karácsony kellékei hiányoznak mai igehirdetési alapigénkben. Dániel próféta könyvéből választottak nekünk egy részt erre az ünnepre, és bevallom már jó pár héttel ezelőtt elkezdtem keresni, kutatni ezt a rövidke bibliai részt, hogy hátha előbukkan legalább egy angyalka, vagy csilingelő báránka, de semmi. Nem karácsonyi ez a téma, pláne, ha hozzáolvassuk a szöveggörnyezetét is, amiről később még szót ejtek. De ha nem karácsonyról szól, akkor miért választották ezt a bibliai részt, hogy Magyarország evangélikus templomaiban karácsony ünnepén erről prédikáljanak a lelkészek? Ez a kérdés motoszkált bennem is, amikor mintha kinyílt volna egy ablak, feltárult volna egy titok megláttam, hogy bár valóban hiányoznak a díszletek, de nagyon is karácsonyi, a karácsony mély lényegébe kapunk bepillantást e néhány mondattal.

Mert miről is szól a karácsony? Ez minden évben elhangzik: Isten fia emberré lett. Az ezzel kapcsolatos történetek pedig jól ismertek. Már-már olyannyira ismerősek, hogy még azt is tudjuk sokszor, ami a Bibliában le sincs írva, például, hogy a Jézushoz érkező napkeleti bölcseket hogyan hívták. Máskor keverjük kicsit a dolgokat, és a betlehemi pásztoroknak megjelenő csillagról szólunk, de azért mégis, az emberek többsége ismeri ezt a történetet. Ráadásul mi most is hallhattuk az oltár előtti igéből egy részletét.

Igen, a karácsony arról szól, hogy Isten fia emberré lett, hogy Isten megváltót küldött a világba, és bár ez a legfontosabb karácsony üzenetében, azért az sem elhanyagolható, hogy mi hogyan viszonyulunk ehhez a történethez, mi a mi reakciónk? Vajon csak egy karácsonyi mese-mese meskete az egész? Egy régi történet? Vagy esetleg a karácsony csodája minket, téged és engem is elérhet? Ez egy nagyon mai történet, a mi történetünk, a te történeted és az én történetem. És ebben, hogy ezt megértsük, és, hogy hogyan lehet még jobban a miénk, ezt mondja el a Dániel próféta könyvéből választott bibliai rész.

Karácsony: csoda, titok, ámulat és kirobbanó öröm.

Talán többen voltak tegnap este, akik láthatták gyermekeik, unokáik, dédunokáik csillogó szemeit, lelkesedését, ujjongását, amelyet a karácsonyfa, az ajándékok, az ünnep – vagy egyáltalán csak a találkozás öröme okozott. Mások talán gyermekkoruk karácsonyaira emlékeztek vissza, vagy korábbi karácsonyok csodáját idézték fel.

A gyerekek nálunk is az érkező nagymama, nagybácsi ölelő karjaiba szaladtak, örültek a találkozásnak. Később amikor megszólalt a csengő és be lehetett menni, amikor a titok feltárult, a fa alatt az ajándékok látványa előbb ámulatot, majd a bontogatás közben kirobbanó, felszabadult, máshoz nem hasonlítható örömet hozott.

Szeretem ezt a pillanatot. Nyilván gyermekeim öröme rám is kisugárzik, másrészt őszintén szólva bennem is megvan ebből a lelkesedésből valami, igaz visszafogottabban, csendesebben, de én is örvelezem.

De vajon tudunk-e így örülni Isten legnagyobb ajándékának?

Dániel tanít ma minket erre az örvezésre!

A történet szerint, melynek mai alapigénk is a részét képi, Dániel egészen fiatalon kerül a zsidók fogságba vitelek Babilonba. Az ellenség kiválasztja őt, hogy átneveljék, és a saját oldalukra fordítva belső emberként, vezetőként használják. Dániel kitűnik a többi erre kiválasztott közül és egészen a babiloni uralkodó közvetlen tanácsadói, bölcsei közé kerül. Azt még tudni kell, hogy az átnevelése viszont nem sikerült teljesen, mert egy dolgot semmiképp nem tudtak kiírtani belőle, ez pedig az egy igaz Istenben való hite volt. Hozzá – néhány társával együtt – rendszeresen imádkozott, és nem volt az a babiloni uralkodói parancs, ami felülírta volna számára Isten parancsait, azt, amit Isten mond. És éppen ez a hit az, ami jelen történetünkben is kiemeli őt a többiek közül.

Mert a babiloni uralkodó Nebukadnecár egyszer álmodott valamit, aminek nem értette a jelentését, de szeretne volna megtudni mit jelent az álma. Hívatta hát a bölcseit: „mágusokat, igézőket, varázslókat, csillagjósokat, hogy mondják meg, mit álmodott a király”, és annak mi a jelentése. Nebukadnecár nem engedett abból, hogy az álmát is ki kell találniuk, hiszen számára ez volt a fokmérője, hogy nem csak a saját fejüket féltve mondanak valamit ezek a „bölcsek”, így nem engedett: kérte az álmot és a megfejtést. Persze senki sem tudta megfejteni az álmot, amiről azt sem tudták, hogy micsoda, így a király parancsa szerint nem csak a jelen lévő, de minden bölcset ki kellett volna végezni szerte a birodalomban. El is indult az összegyűjtésük, ekkor jutottak el Dánielhez, aki megtudva, hogy mi a leendő kivégzésének oka, a király elé

járult, időt kért és elmondta, hogy ő azért csak megpróbálná megfejteni az álmot is, meg a jelentését is. És ami ezután következik az az igazán érdekes. Dániel hazamegy, és a szintén zsidó származású, egy Istent tisztelő és benne hívő társaival imádkozni kezdenek. Istent kérik, irgalomért könyörögnek a menny Istenéhez, hogy „e titok miatt ne vesszenek el Dániel és társai a babiloni bölcséssel együtt”. És Isten egy éjszakai látomásban feltárja a titkot Dániel előtt. És mit tesz Dániel? Nem Nebukadnecárhoz szalad, hanem mindenképp előtt hálaimát mond, dicsőíti az Urat: *Dániel pedig áldotta érte a menny Istenét.* ²⁰*Ezt mondta Dániel: Legyen áldott Isten neve örökkön-örökké; övé a bölcsesség és a hatalom!* ²¹*Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. Ő ad bölcsességet a bölcséknek és tudományt a nagy tudósoknak.* ²²*Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság.*

Dániel bepillantást kap egy titokba, és áldja érte Istent. Nem egyszerűen hálát ad, hanem felszakad belőle egy csodálatos Isten dicséret. *Legyen áldott Isten neve örökkön-örökké; övé a bölcsesség és a hatalom!*

Valami hasonlót olvasunk az Újszövetség lapjain, amikor Zakariás látja a gyermeket, akit Gábiel angyal ígért neki. Belőle is, Dánielhez hasonlóan Isten dicsőítése tör elő. Vagy Mária, akiből szintén egy Istent dicsőítő zsoltár fakad fel.

Aztán elérkezik a Szent Este, amikor Isten titka – a világmindenség és minden – az összes kérdésre a válasz, maga az Isten a földre születik, és a pásztorok látva a csodát, azt olvassuk: visszatértek, dicsőítve és magasztala Istent.

Igen, ez az, ami felszakad, aminek fel kellene szakadnia az emberből a karácsony csodája láttán. Ahogyan énekeltük: Ti föld lakosai, kiket E mennyei öröm illet, Jer, Istent ma víg lélekkel Dicsérjétek új énekkel!

Dániel már Istennek egy kicsi titka felett annyira örül, hogy Istendicséretben tör ki, pedig ő még azt mondja: tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság.

Pedig Isten csak egy kis gyertyát, egy picit fény sugarat ad, egyetlen titkot tár fel Dánielnek. Karácsonykor a világ világosságát, akiről Dániel azt mondta Istennél lakik, ezt a világosságot adja oda Isten nem egy, hanem minden embernek múltban, jelenben és jövőben egyaránt.

Megláttad-e már ezt a világosságot? Dicsőítetted-e őt, ahogy Dániel, Zakariás, Mária, vagy a pásztorok?

Karácsony ezt kell, ezt kellene, hogy kiváltsa!

De ha nem így van, akkor hol rontottuk el? Vagy, hogy még inkább így legyen, ahhoz mit tehetünk?

Emlékszünk, mit tett Dániel és három társa mielőtt Isten feltárta nekik a titkot? Imádkoztak, irgalomért könyörögtek.

Ezt kellene nekünk is tenni. És ezt tesszük most is, ezen a mai Istentiszteleten is. Imádkozunk, hogy Isten, aki karácsonykor egyszülött fiát küldte el a világban számunkra is gyűjtsen fényt. A mi szívünket is ragyogja be a karácsony öröme, hadd szülessen meg bennünk is az a szívből jövő Isten dicséret, mely áldja, magasztalja és dicsőíti azt, akié a bölcsesség és a hatalom!

Mert ez a karácsony! Az Isten ajándékba adja egyszülött fiát, mi pedig ámulattal állunk, és előtör belőlünk az ujjongó Isten dicséret! Ámen.